

SUBURBICON

Σκηνοθεσία: Τζορτζ Κλούνεϊ

Σενάριο: Τζόελ και Ίθαν Κοέν, Τζορτζ Κλούνεϊ, Γκραντ Χέλσοβ

Ηθοποιοί: Ματ Ντέιμον, Τζούλιαν Μουρ, Νόα Ζουπ, Όσκαρ Αϊζακ.

Φωτογραφία: Ρόμπερτ Έλσγουιτ

Μοντάζ: Στίβεν Μιριόνε

Μουσική: Αλεξάντρ Ντεσπλά

Χώρα: Η.Π.Α. (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 104'

Πρώτη προβολή: 6.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: 8.15 μ.μ.

Τρίτη προβολή: 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

- Venice Film Festival 2017 , 2 Βραβεία, στον Τζόρτζ Κλούνεϊ και στην Τζούλιαν Μουρ
- California on Location Awards 2017, Βραβείο στην Παραγωγή
- Young Artist Awards 2018, Βραβείο στον Tony Espinosa
- 7 Υποψηφιότητες

Φιλήσυχη οικογένεια της ιδυλλιακής πόλης του Σαμπέρμπικον, οι Λοτζ δέχονται την επίθεση δύο αγνώστων, οι οποίοι εισβάλλουν στο σπίτι τους και δολοφονούν τη μητέρα του μικρού Νίκι. Γιατί όμως, όταν λίγο αργότερα τους κρατά ως υπόπτους η αστυνομία, ο πατέρας και η αδερφή της μητέρας του λένε πως δεν τους αναγνωρίζουν;

Με υποδειγματική σκηνοθετική ακρίβεια και πικρό, κατάμαυρο χιούμορ, ο Κλούνεϊ μετατρέπει ένα παλιό σενάριο των αδερφών Κοέν σε μια βιτριολική σάτιρα πάνω στην αμερικανική κοινωνική, ηθική και πολιτική πραγματικότητα.

Πρωταγωνιστής σε τέσσερις ταινίες τους, ο Τζορτζ Κλούνεϊ είναι ένας από τους στενότερους φίλους και συνεργάτες των **αδερφών Κοέν**. Καθώς, λοιπόν, έγραφε μαζί με τον μόνιμο συνεργάτη του Γκραντ Χέσλοβ ένα σενάριο βασισμένο στα αληθινά γεγονότα των ρατσιστικών ταραχών στο Λεβιτάουν της Πενσιλβάνια το 1957, αποφάσισε πως θα μπορούσε να ενσωματώσει σε αυτό πολλές ιδέες από ένα παλιό, αχρησιμοποίητο σχέδιο των Κοέν. Έτσι γεννήθηκε το Σαμπέρμπικον, μια μεταπολεμική ιδυλλιακή πόλη-προάστιο, την πλήρη τάξη κι ευδαιμονία της οποίας διαταράσσει η μετακόμιση μιας οικογένειας Αφροαμερικανών (των Μέγερς, ακριβώς όπως ονομαζόταν και η ανάλογη οικογένεια στο Λεβιτάουν). Βρισκόμαστε στο 1959, η αντίδραση των μεσοαστών λευκών είναι άμεση, οι Λοτζ όμως έχουν άλλα προβλήματα. Φιλήσυχη οικογένεια της πόλης δέχεται την επίθεση δύο αγνώστων που εισβάλλουν στο σπίτι της και εν πλήρει ηρεμία δολοφονούν τη μητέρα του μικρού Νίκι.

Γιατί όμως, όταν λίγο αργότερα τους κρατάει ως υπόπτους η αστυνομία, ο πατέρας και η αδερφή της μητέρας του λένε πως δεν τους αναγνωρίζουν; Λίγο

πριν από την αλλαγή της δεκαετίας, την εκλογή Κένεντι και την κλιμάκωση της αντιπαράθεσης γύρω από τα πολιτικά δικαιώματα των Αφροαμερικανών, η παστέλ Αμερική αποχαιρετά την εποχή της αθωότητας. Μια τραυματική αλλαγή την οποία έχουμε ξαναδεί να αποτυπώνεται με πάμπολλους τρόπους στο χολιγουντιανό σινεμά, σπανίως όμως με τόσο πικρό, κατάμαυρο χιούμορ και σκληρή πολιτική ειλικρίνεια.

Συνδυάζοντας μια συναρπαστική πλοκή, που ενσωματώνει στοιχεία κωμωδίας σε ένα αγωνιώδες θρίλερ και μια σκηνοθεσία υποδειγματικής ακρίβειας, η οποία γεμίζει το γεωμετρικό, τακτοποιημένο (σαν το Σαμπέρ-μπικον) κάδρο της με ανατρεπτικές λεπτομέρειες, ο Κλούνι ενορχηστρώνει μια πολυφωνική, επώδυνα βιτριολική σάτιρα πάνω στην αμερικανική κοινωνική και ηθική πραγματικότητα. Βάζει το μαχαίρι ως το κόκαλο, δεν αφήνει κανένα άλλοθι άγνοιας ή καλής πρόθεσης στη γενιά των επιφανειακά χαζοχαρούμενων μα πλήρως διεφθαρμένων '50s και, φέρνοντάς τα σε μετωπική σύγκρουση με το μέλλον τους, κλείνει το μάτι στον πολιτικοκοινωνικό «εμφύλιο» που βιώνει αυτήν τη στιγμή η χώρα του.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Παρωδία θρίλερ, όπου σε φανταστικό και ειδυλικό προάστειο Λευκών, φανατικών ρατσιστών, σχεδιάζεται και οργανώνεται φόνος πίσω από τις πόρτες αξιοσέβαστων πολιτών—Καλό! (Δα-νίκας)

Αν και η οικογένεια Λοντζ είναι μία εκ των ακρογων-αίων λίθων στην κοινότητα Suburbicon, η ζωή τους ανατρέπεται ξαφνικά όταν μια επίθεση που δέχονται από αγνώστους μέσα στο σπίτι τους επιφέρει τον τραγικό θάνατο της μητέρας του μικρού Νίκι.

Τη δεκαετία του '90, οι Τζόελ και Ίθαν Κοέν προσπάθησαν να σκηνοθετήσουν ένα δικό τους σενάριο, εντελώς genre, κάπου ανάμεσα στο στυλ του Μόνι Αίμα και του Καυτού Απορρήτου. Θα το τοποθετούσαν στα '80s, με βία, σκοτωμούς και φαρμακώματα, σε ένα τυπικό, ανώνυμο προάστιο της Αμερικής, και ο Τζορτζ Κλούνι θα έπαιζε έναν μικρό, αλλά κρίσιμο στην ενέργεια της πλοκής ρόλο, εκείνον του ασφαλιστή. Περιέργως, τίποτε από αυτά δεν έγινε και τα αδελφία το εγκατέλειψαν ανεπισημασμένα. Αλλά ο Κλούνι, συνεργάτης και πολύ φίλος τους, δεν το ξέχασε. Το πήρε μαζί με τον συμπαραγωγό και συνσενarioγράφο του, τον Γκραντ Χέσλοφ, το μετατόπισε χρονικά στα τέλη των '50s, πρότεινε τον επίσης φίλο του Ματ Ντίμον και την Τζουλιάν Μουρ για να ενσαρκώσουν το ζευγάρι που άσπαρα παραγγέλνει φόνους και υπονομεύει το μέλλον του αθώου μικρού γιου-παρτηρητή, έδωσε τον χαρακτήρα του ασφαλιστή στον ανερχόμενο και εξαιρετικό Όσκαρ Αϊζακ και κυρίως πρόσθεσε εμβόλιμα μια παράλληλη ιστορία ενός ζευγαριού μαύρων με ένα αγόρι που μετακομίζουν στο λευκό προάστιο και

κινδυνεύουν με λιντσάρισμα, για να το φέρει πιο κοντά στην κοινωνική προβληματική του.

Η ταινία διατηρεί τον ευδιάκριτα κοενικό μισανθρωπισμό και τη φανατιστική προσέγγιση στη σειρά των θαυμαστών και απεχθών συμπτώσεων που λέμε «ζωή» και αποκτά διάσταση εκτός του γνωστού κινηματογραφικού είδους (αυτού του b movie remix του σκληροτράχηλου πυρήνα του παλιού Χόλιγουντ) με έναν, ευτυχώς, λεπτό παραλληλισμό του ρατσισμού της εποχής με το κυρίως στόρι. Μετά από δύο συναπτές αποτυχίες (το Leatherheads που δεν είδε κανείς και το Monuments Men που ήθελε να πει κάτι σημαντικό, αλλά το αφηγήθηκε χωρίς κανένα γούστο), ο Κλούνι θυμήθηκε πόσο καλός σκηνοθέτης μπορεί να είναι και επανέρχεται στη φόρμα της πρώτης φάσης της σκηνοθετικής του καριέρας με τις Εξομολογήσεις ενός επικίνδυνου μυαλού, το Καληνύχτα και καλή τύχη και τις Ειδούς του Μαρτίου. Ποιο είναι το ταλέντο του; Να επικοινωνεί τις προοδευτικές του απόψεις ανάμεσα στις γραμμές των σεναρίων του και στις εικόνες που συνθέτει για χάρη της αφήγησης που εξυπηρετεί στενά το στόρι. Με το Suburbicon βελτιώνει το οπτικό κομμάτι, διατηρώντας την αιχμή του στο σενάριο, και μάλιστα χωρίς να χρειάζεται να δώσει παραπάνω έμφαση. Επιπρόσθετα, δανείζεται τον κατάμαυρο, ξερό αστεϊσμό των Κοέν, κάτι που έχει μάθει πολύ καλά μετά από τόσες φορές που έχει παίξει τον ηλίθιο για χάρη τους. Ενώ είναι κατά βάση ένας ακαδημαϊκός σκηνοθέτης, αγαπά τη σβελλάδα στον ρυθμό και τη σκοτεινιά των ηρώων, σαν να παντρεύει τον Γουάιλερ και τον Ζίνεμαν, με τη στιβαρότητα και τη δομή τους, με τους «μουςάτους» σκηνοθέτες της δεκαετίας του '70, κυρίως τους πολιτικοποιημένους, σαν τον Πάκουλα.

Το Suburbicon δεν είναι τίποτε άλλο από το νόμιμο παρακράτος που δημιουργήθηκε αμέσως μετά τον Πόλεμο, με τα προάστια που ξεφύτρωσαν σαν δηλητηριώδη μανιτάρια και ισοπέδωσαν, αντί να αναδείξουν, τη μεσαία τάξη. Στην κοιλιά τους έβραζαν οι κοινωνικές διακρίσεις και από τα σπλάχνα τους εξερράγησαν οι διαφορές, ασχέτως τού αν οι ιστορικές συμπλοκές πραγματοποιήθηκαν στα μητροπολιτικά κέντρα.

ΘΟΔΩΡΗΣ ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

GEORGE CLOONEY

Ηθοποιός, Παραγωγός και Σκηνοθέτης γεννήθηκε το 1961 στο Lexington, Kentucky από μητέρα με τίτλο σε καλίστεια και πατέρα παρουσιαστή στην τηλεόραση. Έχει Ιρλανδική, Αγγλική και Γερμανική καταγωγή. Έχει συμμετάσχει ως ηθοποιός σε 89 ταινίες (στις περισσότερες σε πρωταγωνιστικό ρόλο) και ως παραγωγός σε 36 ταινίες.

Φιλμογραφία (σκηνοθετική): 2019 Catch-22 (TV Mini-Series 2 episodes), 2017 Suburbicon, 2014 Μνημείων άνδρες, 2011 Αι ειδόι του Μαρτίου, 2008 Leatherheads, 2005 Καληνύχτα, και καλή τύχη, 2005 Unscripted (TV Series, 5 episodes), 2002 Εξομολογήσεις ενός επικίνδυνου μυαλού.